

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΛΑ, τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Νὰ μὴ σὲ γνοιᾶζῃ καθόλου, κυρὰ συμπεθέρα γι' αὐτὸ τὸ κουμάσι. Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάνῃ τίποτα.

Καὶ χτυπώντας τὴν τσέπη τοῦ πρόσθεσε:

—Ἐδῶ τὸν ἔχω αὐτὸν τὸν κύριο καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμηθῆς.

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἀνησύχησε:

—Τί εἶνε; Τι ἔχετε κεῖ μέσα; ρώτησε.

—Ἄ, τίποτα. Ἐνα γράμμα. Ἐνα γραμματάκι.

—Ἐνα γράμμα ποῦ λέει τί; ρώτησε περίεργη ἡ Ἀσπασία

—Μπα! Θὲς νὰ μάθῃς τί λέει; Ἄμ' μὴ θιάζεσαι δά καὶ τόσο, κυρὰ συμπεθέρα μου. Ὅλα κι' ὄλα. Ἐχω κι' ἐγὼ τὰ μυθικά μου. Αὐτὸ μάλιστα δὲν τὸ ζέρει οὔτε τὸ ἴδιο μου τὸ παιδί. Τραβᾶ λοιπὸν μπροστὰ καὶ μὴ φοβάσαι τίποτε.

Πέρασαν, μερικές στιγμές.

Εἶχαν σωπάσει τώρα κ' οἱ δύο.

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἦταν γεμάτη ἔγνοια.

Ὁ Προκόπης σουλατσάριζε πάνω-κάτω σὰν κόκορας ποῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη, στὶς δυνάμεις τοῦ.

Ἀπὸ τὴ σκάλα ἀριστερὰ φάνηκαν νὰ κατεβαίνουν μ' ἔξωμες τουαλέτες ἡ Ριρὴ μὲ τὴ Νινόν. Μπήκαν μέσα κ' ἡ Ριρὴ στάθηκε λυγιστὴ καὶ κουνιστὴ μπρὸς στὴν μητέρα τῆς.

—Πῶς με θρίσκεται, μαμά; ρώτησε.

Ἡ κυρία Ἀσπασία τὴν κύτταξε μὲ τὰ φασαμέν τῆς, τὴν καμάρωσε μερικά δευτερόλεπτα καὶ τῆς ἀπάντησε:

—Εἶσαι ὑπέροχη!... Ὑπέροχη, παιδί μου!... Ποτὲ δὲν ἦσουν τόσο ὡμορφη.

—Κι' ἐγὼ, μαμά; ρώτησε ἡ Νινόν.

—Κι' ἐσύ, κι' ἐσύ, παιδί μου. Εἶσατε κ' οἱ δυὸ φιγουρίνια.

Γύρισαν τώρα καὶ στὸν Προκόπη.

—Λοιπὸν, μπαμπᾶ, τοῦ εἶπε ἡ Ριρὴ, δὲν μᾶς λὲς κι' ἐσύ τὴν γνώμη σου; Πῶς μᾶς θρίσκες;

—Ὡραίες! Πεντάμορφες! Σὰν τὰ ζαχαρένια ἀγγελάκια ποῦ θάζουν ἀπάνω στὶς τούρτες.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ κυρία Ἀσπασία πλησίασε τὸν Προκόπη κι' ἀπλώσε νὰ τοῦ διορθώσῃ τὴ γραβάτα.

—Πάλι στραβά τὴν ἔδεσες τὴ γραβάτα σου, τοῦ εἶπε. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα, φίλε μου, χίλιες φορές πῶς δένονται ἡ γραβάτες;

—Ξέρω, ξέρω, ἀπάντησε ὁ Προκόπης, σὰν νᾶλεγε τὸ μάθημά του. Μύτη, σαγόνι, κόμπους τοῦ λαϊμοδέτη, ὄλα μαζὺ γραμμὴ. Μὰ δὲν ἔχω ἀλφάδι, βλέπεις.

Τὸν πλησίασε τώρα καὶ ἡ Νινόν.

—Ἀπόψε θὰ χρειασθῇ κάποια προσοχή, τοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ θιάζετε τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω στὸ ἄλλο. Δὲν πρέπει νὰ ξύνετε τὸν ἀστράγαλό σας. Δὲν πρέπει

νὰ κουῖτε τὸ παπούτσι σας.

—Κι' ὅταν ἀκοῦς Παρίσι, Λονδίνο, Βερολίνο, τοῦ φάναξε συγχρόνως καὶ ἡ Ριρὴ θὰ σηκώνῃς τὰ μάτια σου ψηλά, κατὰ τὰ ταβάνι.

Ὁ Προκόπης ξαφνιάστηκε.

—Γιατί; ρώτησε, γεμάτος ἀπορία.

—Γιατί ἔτσι πρέπει. Γιατί τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων αὐτῶν σὰς θυμίζουν χίλια-δυὸ πράγματα, ξυπνοῦν μέσα σας ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις.

—Τίς ξυπνοῦν;

—Μὰ θέβαια.

—Δὲν τίς ἀφήνουμε νὰ κοιμοῦνται, παιδί μου;

—Ὅχι, ὄχι, μπαμπᾶ. Θὰ κάνῃς ὅπως σοῦ λέμε.

—Θὰ τὰ χάσω, παιδάκι μου. Θὰ μπερδευτῶ.

—Θὰ προσέχῃς.

—Κι' ἂν τὰ κάνω μούσκεμα;

—Μὰ εἶπαμε: θὰ προσέχῃς.

—Θὰ προσέχω.

—Κι' ὅταν πάλι ἀκοῦς: Ἑλλάς, Ἀθήνα, Ὑακκάνια, θὰ στραβουμουτσούνῃς.

—Ἄλλο πάλι τοῦτο!

Γιατί, θρὲ κόρη μου;

—Μὰ εἶνε νὰ ρωτᾶς. Γιατί δὲν πρόκειται πεῖα περὶ Ἑυρώπης. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε κατώτερα πράγματα. Προσυχίες.

—Προσυχίες; Ἡ Ἑλλάδα εἶνε προσυχία;

—Ναί, ναί.

—Ὁ Θεὸς νὰ θάλῃ τὸ χέρι τοῦ λοιπὸν. Μοῦ φαίνεται πῶς κάθουμαι ἀπάνω σὲ κάρβουνα.

Ἐπενέβη πάλι τώρα ἡ κυρία Ἀσπασία.

—Πρὸ πάντων λίγα λόγια, εἶπε στὸν Προκόπη. Ἐτσι ἀποφεύγει κανεὶς τὰ θαλασσώματα.

Γύρισε κατόπι στὶς κόρες τῆς:

—Πᾶμε τώρα, παιδιά μου, τοὺς εἶπε, νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸν μπουφέ.

Ἐνῶ ἔφευγαν, ὁ Προκόπης ἔπιασε τὴ Ριρὴ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κράτησε:

—Μεῖνε. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, τῆς εἶπε:

—Εἶνε τίποτε σοβαρὸ; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ Ριρὴ.

—Χμ... Κάθησε, παιδί μου κάθησε. Ἐχουμε νὰ ποῦμε δυὸ λογάκια.

Ἡ Ριρὴ κάθησε ἀνήσυχη.

—Μὰ τί συμβαίνει; ρώτησε ξανά. Τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε; Μήπως γι' αὐτὸ; κι' ἔδειξε τὴν κοιλιὰ τῆς:

—Ναί, γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ Προκόπης.

Ἡ Ριρὴ ἀναστέναξε.

—Εἶδατε, ἀλήθεια, τί ἀτυχία! εἶπε. Εἶχα τὴν κακὴ τύχη νὰ παρουσιαστῇ σὲ μένα αὐτὴ ἡ σπανία περίπτωσις, ὅπως λέει κ' ἡ ἐπιστήμη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΔΩΡΟΝ ΤΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἀναγνώστριάς του καὶ τοὺς ἀναγνώστας, διὰ νὰ καταστῇ πλέον ἀπαραίτητον εἰς ὅλους προσθέτει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῶν σελίδων ἐκάστου τεύχους τοῦ ἕνα ὀκτασέλιδον ἀνεξάρτητον ἐντελῶς τοῦ περιοδικοῦ τεύχους.

Τὸ ἐναλασσόμενον τεύχος αὐτὸ θὰ εἶνε ἀφιερωμένον τὴν μίαν ἑβδομάδα εἰς τὴν γυναῖκα καὶ θὰ φέρῃ τὸν τίτλον:

„ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ”

Καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸν κινηματογράφον καὶ θὰ φέρῃ τὸν τίτλον:

“ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ,,

Εἰς τὰς σελίδας τοῦ «Λευκώματος τῶν Ἑλληνίδων» θὰ εὐρίσκη καθε κυρία πᾶν ὅ,τι τὴν ἀφορᾶ: Ἐπίκαιρα ἄρθρα καὶ εἰκόνας σχετικὰς μὲ τὴν μόδαν, ἄρθρα σχετικὰ μὲ τὴν μοντέρνα ἐπίπλωσι τῶν σπιτιῶν, συμβουλὰς γιὰ τὴν ὑγείαν τῶν βρεφῶν, συμβουλὰς σχετικὰς μὲ τὴν κουζίνα καὶ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, συμβουλὰς καὶ ἄρθρα γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὡμορφιάς κλπ. κλπ.

Ἐπίσης εἰς τὸ «Κινηματογραφικὸν Λευκῶμα» θὰ δημοσιεύεται πᾶν ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν Κινηματογράφον, τὰ ὠραιότερα σενάρια, βιογραφίες διασήμων ἀστέρων, γνῶμες τῶν βενεττῶν τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ τὴν ὡμορφίαν, ἐνδιαφέρουσαι συνεντεύξεις, κινηματογραφικὰ νέα καὶ περίεργα, κινηματογραφικὸ ρεπορτάζ, εἰκόνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὰ Λευκώματα αὐτὰ θὰ ἔχουν ἰδιαιτέραν ἀρίθμησιν σελίδων καὶ θὰ εἶνε πλουσιῶς εἰκονογραφημένα.

Τὸ «Λευκῶμα τῶν Ἑλληνίδων», καθὼς καὶ τὸ «Κινηματογραφικὸν Λευκῶμα» θὰ μπορῆτε νὰ τὰ ἀφαιρῆτε ἀπὸ τὸ περιοδικὸν καὶ νὰ τὰ φυλάσσετε. Ἐτσι ἐντὸς τοῦ ἔτους θὰ συγκεντρώσετε δωρεὰν δύο ὀγκώδη τόμους, δύο λευκώματα μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδος τῶν, τὸ λευκῶμα τῆς γυναίκας καὶ τὸ λευκῶμα τοῦ κινηματογράφου.

Πρῶτην φορὰν ἑλληνικὸν περιοδικὸν προβαίνει εἰς μίαν τόσον γενναίαν χειρονομίαν, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του. Μὲ 4 δραχμὰς θ' ἀγοράζετε τὸ «Μπουκέτο» καὶ θὰ ἔχετε συγχρόνως ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ καὶ τὰ Λευκώματά σας.

Εἰς τὸ «ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ» θὰ δημοσιεύονται ἐπίσης φωτογραφίες τῶν ὠραιότερων Ἑλληνίδων κυριῶν καὶ δίδων τῆς πρωτευούσης τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ἐν τῇ ξένη ὁμογενῶν, φωτογραφίες νεονύμφων, φωτογραφίες τῶν δεσποινίδων ποῦ ἀριστεύουν στὰ σχολεῖα φωτογραφίες γκρουπ κλπ. κλπ.

Φωτογραφίας ὡς τὰς ἀνωτέρω δύνανται νὰ μᾶς στείλουν πάντες οἱ ἀναγνώσται μας. Θὰ δημοσιεύονται δωρεὰν. Ἀρκεῖ νὰ εἶνε καθαραί.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΟ

“ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ,,
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΩΣ ΕΠΟΜΕΝΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ

“ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ,,